

La destrucció dels cristians

La persecució universal dels cristians a les terres de l'Islam, des de Nigèria fins al Pakistan o Malàisia, sembla un simple detall més d'aquesta violència que s'escampa i que tenim cada dia present en les notícies.

Joan Francesc Mira

Però no és un detall, ni un accident: en alguns llocs crucials ha esdevingut una catàstrofe total, un daltabaix històric. I jo no sabria expressar-ho millor, ni amb més contenció i més autoritat, que un article ("El martiri de la indiferència") del P Manuel Nin, monjo de Montserrat, orientalista, arximanndrita i director del Pontifici Col·legi Grec a Roma, article que m'ha enviat amablement el P Josep Miquel Bausset i del qual en reproduiré ací només alguns paràgrafs, sense comentaris, sense glosses, sense comparacions, sense res que no siguin els fets mateixos, de què tan rarament i tan mínimament informen les nostres televisions i els nostres diaris, com si es tractara d'anècdotes sense importància. Com aquest: "Mossul, ciutat custodi i podríem dir apòstol de la paraula de Déu, ha esdevingut avui custodi de la sang dels màrtirs. Cremades les cases, cremades les biblioteques, cremada i destruïda una tradició cristiana de quasi dos mil·lennis. Zones cristianes, tot l'Orient Pròxim, poblades per monjos i monges, per cristians de tantes confessions eclesials catòliques i ortodoxes... Germans nostres que últimament no sols pateixen persecució a causa del nom de Crist, sinó que, en aquells mateixos llocs que són seus des de fa dos mil anys, han deixat d'existir... Aquests dies el patriarca siri catòlic Josep III Younan ha fet una forta denúncia dels fets que s'hi estan produint en aquests termes: 'No existeix absolutament cap raó per atacar cristians innocents i altres minories, a Mossul i en altres llocs. No hi ha una sola raó per destruir llocs de culte, esglésies, seus episcopals, parròquies, en nom d'una anomenada organització terrorista que no escolta la raó i no atén a la consciència. Amb amargor diem que el nostre arquebisbat a Mossul ha estat cremat totalment amb els manuscrits i la biblioteca. I ja han amenaçat que, si no es converteixen a l'islam, tots els cristians seran morts. És terrible! És una vergonya per a la comunitat internacional!'. Però la "comunitat internacional" és només una etiqueta còmoda per als infor-

matius i les declaracions: és un no-res, una abstracció. I en qualsevol cas, aquella variant de "comunitat" formada pels assistents a manifestacions de solidaritat i pels firmants de condemnes diverses no considera aquest cas entre els que

mereixen atenció o indignació.

I continua: "Una nova massacre de cristians avui a l'Iraq, a Síria, en tot l'Orient Pròxim. Maalula i Saydnaia, fa pocs mesos, van perdre els seus tresors d'esglésies, monestirs, biblioteques, icones... i sobretot van perdre moltes de les verdaderes icones del Senyor, que són els cristians. Avui a Mossul, i en tants altres llocs de l'Iraq, les poblacions són espoliades, escarnides, deixades enmig del desert, el físic, àrid i sense aigua, com un eco del psalm, i l'espiritual, creat al seu voltant pel silenci, per la indiferència de tants i tants, cristians inclosos, que callen, que no poden o no gosen o no volen fer sentir la seua veu. De nou, a la vora del centenari del martiri de milions de cristians armenis, siríacs orientals i siríacs occidentals [massacre sempre negada violentament per la Turquia "laica i modernitzada"], de nou la fe cristiana és posada a prova". I el pobre patriarca siríac catòlic proclama encara inútilment: "És una vergonya! Demanem a la comunitat internacional que siga fidel als principis dels drets humans, de la llibertat religiosa, de la llibertat de consciència. Nosaltres som a l'Iraq, a Síria i al Líban: nosaltres, els cristians, no hem sigut importats, som ací des de fa mil·lennis i, per tant, tenim el dret de ser tractats com a éssers humans i ciutadans d'aquests països". Dissortats patriarques, arquebisbes, monjos i fidels cristians: poden ser expulsats dels llocs més antics de la seua fe, uns llocs que ja eren cristians sis segles abans de l'islam; poden ser massacrats, espoliats, perseguits, i poden ser arrasats i cremats els seus monestirs, biblioteques i esglésies; poden ser víctimes d'atrocitats metòdiques per tal de fer-los desaparèixer de la Terra. Tant se val: la seua dissort històrica no fa moure un dit a ningú, no altera la digestió de la diplomàcia europea, no fa eixir al carrer manifestants solidaris, no provoca una simple condemna moral; només una perfecta indiferència. Jo sé per què, i potser ho explicaré un altre dia.

"Avui a Mossul, i en tants altres llocs de l'Iraq, les poblacions són espoliades, escarnides, deixades enmig del desert, el físic, àrid i sense aigua, com un eco del psalm, i l'espiritual, creat al seu voltant pel silenci, per la indiferència de tants i tants, cristians inclosos, que callen, que no poden o no gosen o no volen fer sentir la seua veu"